

Papildoma, baigiamasis atriskaitės: remiantis lietuvių autorius leidiniuose, parasyti 500 žodžių raičių vaikystės knia (atkreisti vaikystės epizodus vieno autoriaus lietuzyje).

Vaikystės aprašelės J. Apucio novelėse

Vaikystės tema raičių ve vienas žymes lietuvių literatūros liurejai. Galbūt ne rastume nei vieno iš jų, kuris būtų vienu sodeiki nebūtų užsiminęs apie ją. Ypač jautriai iš lyriškai apie vaikystę kalba ištiliuojančios karybinio laikotarpio modernios psichologinės novelės iš aprašelės autorius, bandę surašioti iš savo sudeilioti pasaulio grožių iš nežvelgiantų į jo gelūnų reiškinčių žodžių - žmonos turtus.

"Gražus vaikystės metas. Laisai sunkes, varpelio dangu, bet gražus." = raičių jis.

J. Apucio veiklėje, svardus laiko požiūtis, jis skausmingai suvokia, kad žmogus nepali panipriestinti vertybų kaitai. Todėl jam didžiausią reikinį turė atnaujinti, galia, vaikystės iš jauystės išgyvenimai, padedantys orientuoti, palituriamu pasaulyje.

Rytinis vaikystės primuminių užplėsta paprindinė novelė „Horizonte bega ūzus“ veikėjus Gildij: „Gildij, at nėdo aut didelio herpeto akmečes ... dar urojo žmogus nubūti vienpatis, nupriestoti į vaikystę. Vaikystės perseliuja į lietuvių liūdenis iš ilgesio valandų, nes begaučių prie jos lyg prie saltinių, tenai užlada netruksta vandens, nes tilė vaikystėje nes esame tilki dėvai iš tilė vaikystėje galime išlaisti žolinius + rolytaukėnes pagirolyti.“

Galdutė Gvidžio lepius iš kalnelių
nigri galė būti nėraudė ne vaileystės
prinuiniu maišas: atnigetęs nuo paraleli-
os gvečiuos audintumus iš praečių
iš pamatai ten save. Apie vaileystę
J. Apučio kalba metaforiškai laip
apie saltinius, kuriaus netruksta tyro
vandens ištroskinai sirdžiai papiz-
dyti.

Novelijo „Erčia, kur gaisas vanduo“
metištis bei vaizduojančios nerginos
perėjimais iš vaileystės pasaulio į ne-
aukšmenijas. Novelijo žmonių valstybių
ucturi uci vordžių, uci pavardžių,
nes jūrų yra tolė patys žmonės/
laip bet kuris, netilitas gatvijoje. Vini
be išimtis yra patyges ta jausus,
kai viena dalis sirdies veržiasi
iš kai, kai nauja "neįpatita", o
kitą - tramta tramta atgal,

parilitei savo vaileystės buvei. Tačiau
nerginas, napsindintas veilejų, apie
graudes geresnas. Taunay žmogus po
lario minaityste bando išsaupoti
namus. O koks gis tie namai? Tai
vaileystės laikas, Seima, kaimynai,
naminių gyvulčių, upei, ečia.
O vorstovnia - lietuviška prieinė
iš paralelijant. Tas vaiko išėjimas
iš sangius namų vaileystės šeimelės
ne tik jam paciam, bet ir kaimynus.
Todel novelijo motina nė priė savo
glacieliai išaugę slukteri mieli
farni mordame jų bet minutiškai
vel paversti marčia nerpyte.

J. Apučio novelė „Šviciancių vilko
alley“ susibolyta biografinius herojus
vaileystės prinuinius. Dabar tės laikas
yra vienų novelės objekto apnagyt-
mo laikas, bet vaileystės prinuiniu mai-

iš namų erdvė yra vertikinis orientyras
iš atšakos taškas: „aprodymas jūros
altitudinis apraugs kelią, kuris eina
iš molyslės, kurioje slėng kartu išva-
žiuavau iš namų, <...> žengiau iš pėdos,
per tas pėdas iš slėnio, o iš ten-
iš didžiausia mano vaileystės uostą,
kur aikštėje stovi uolinius ženklus“
Rodas, kad tiki vaileystės priimiminių,
bluc ūlius iš tyri, padeda heroini
išgyventi uolėjus dabantį, kur uilži-
niškais žingsniais myksta tas kaimas,
ta lietuviška žemdirbės kultūra, kur
klastojasi tada, kuris jis buvo maras vai-
kas: „Tada jo nesupratame, datos nu-
prantu. Tiltai viskas iš tolo atrodo
graziai, tiltai vaileystėje iš jaunystėje
vejamės iliuojas laip raganos ant
slėnų, tiltai...“

J. Aputis - raigdytojas, mokytojas, kalbos

ne apie tai, kas iš kaičių metilos, o
kas žmogystė išvyles iš vyste. Š
praeitis jis žvelgi per priimiminius
apie vaileystę prienus, nes tiki vai-
kai mato tilus, nevaraišius med-
girdimus. Tačiau nukelbėti bendravimis
to laikas, kai po ginty kaimas ejo
vaiko žingsniais, iš uolėjų veikijų
lėpaf įdeoda savo žodžius: „... ma-
nyje teberniabuojā mano vaileystė i
mano kaimas...“

9